

**ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ЗАХВОРЮВАНЬ СПОЛУЧНОЇ
ТКАНИНИ З АУТОІМУННИМИ
ПОРУШЕННЯМИ:
ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ
ДОСЛІДЖЕННЯ**

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
ЗА МАТЕРІАЛАМИ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

*присвяченої 100-річчю з дня народження
професора Б.Я.Задорожного*

м.Харків, 14-15 червня 2023 р

За редакцією проф. А.М.Дащука

Харків
2023

ББК 55.83

УДК:616.5 + 616.97 + 687.55 + 614.2

А 46

Редакційна колегія: проф. В.А.Капустник, чл.-кор. НАМН України, проф. В.М.Лісовий, проф. Ю.В.Андрашко, доц. О.Д.Александрук, проф. С.А. Бондар, проф. А.М.Дашук (відп. редактор), проф. О.І.Денисенко, доц. Є.І.Добржанська (секретар), проф. А.Д.Дюдюк, проф. Л.Д.Калюжна, проф. В.Г.Кравченко, проф. Я.Ф.Кутасевич, проф. М.М.Лебедюк проф. Літус О.І., проф. Макуріна Г.І., проф. В.В.М'ясоєдов, доц. Л.В.Рощенюк, чл.-кор НАМН України В.І.Степаненко, проф. Т.В.Святенко, проф. О.О.Сизон

Адреса редакційної колегії: Україна, 61002, Харків, узвіз Куликівський, 15, кафедра дерматології, венерології та СНІДу,
тел. (057) 700-41-33, e-mail: kafedradermahnmu@gmail.com

У збірнику наукових праць за матеріалами наукової конференції кафедри дерматовенерології Харківського національного медичного університету висвітлено вклад професора Задорожного Б.Я. в історії становлення і розвитку кафедри. Розглянуто питання етіопатогенезу, клініки, діагностики та лікування низки шкірно-венеричних хвороб.

Для науковців, фахівців.

А 45 Актуальні питання захворювань сполучної тканини з аутоімунними порушеннями: теоретичні та практичні дослідження: Збірник наукових праць. – Х.: ЕСТЕТ ПРІНТ, 2023. – 106 с.

ISBN 978-617-95214-5-4

Редакційна колегія не завжди поділяє думки і погляди авторів. Відповідальність за зміст, підбір і викладення фактів у статтях несуть автори.

Відповідно до Закону України «Про авторське право і суміжні права» під час використання наукових ідей і матеріалів цього збірника посилання на авторів і видання є обов'язковим.

ISBN 978-617-95214-5-4

ББК 55.83

© Харківський
національний
медичний університет,
2023

I. ЗАГАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

УДК: 616.(0.91)+616.97(0.91)

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЗАДОРОЖНОГО БОРИСА ЯКИМОВИЧА

Капустник В.А., Дащук А.М.

*Харківський національний медичний університет
м Харків, Україна*

Ключові слова: кафедра, дерматологія, венерологія, завідувач.

Борис Якимович Задорожний народився 11 червня 1923 р. у м. Охтирці Богодухівського округу Харківської губернії (нині Сумської області) у сім'ї службовців. Середню школу він закінчив в Охтирці у червні 1941 р. і був призваний до армії. Був курсантом Харківського авіаційного училища в Рогані, потім Канської авіашколи в Красноярському краї, після чого був переведений до Новосибірського піхотного училища. Воював на Донському та Сталінградському фронтах, був помічником командира взводу стрілецького полку. У 1942 р. старший сержант Задорожний у районі станції Котельниково отримав тяжке поранення, 6 місяців лікувався в евакогоспіталі в Саратові, після чого був визнаний обмежено придатним до несення військової служби. З травня по грудень 1943 р. він був інструктором всенавчання Рівненського РВК Саратовської області, потім до жовтня 1945 р. служив у запасному стрілецькому полку комсоргом батальйону в Саратовській області.

Після демобілізації у листопаді 1945 р. Б.Я.Задорожний вступив до Харківського медичного інституту, закінчив його у 1951 р. та був зарахований клінічним ординатором на кафедру шкірно-венеричних хвороб ХМІ. У 1952-1956 рр. працював асистентом цієї ж кафедри, де підготував та у 1955 р. захистив кандидатську дисертацію на тему "Експериментальні та клінічні спостереження при лікуванні піодермій саназином". У 1957р. йому надано звання доцента. У 1956-1957 рр. він працював на посаді заступника директора з наукової роботи ХМІ.

З лютого 1957 р. по серпень 1959 р. Б.Я. Задорожний був директором Українського науково-дослідного інституту дерматології та венерології у Харкові.

В серпні 1959 р. Б.Я.Задорожний був призначений ректором Харківського медичного інституту, який очолював до листопада 1975 р.

Одночасно з 1966 р. завідував кафедрою шкірних та венеричних хвороб ХМІ, якою керував до кінця життя (1993 р.). У грудні 1966 р. захистив докторську дисертацію "Матеріали до вивчення β-променевих уражень шкіри". Науковими консультантами цієї роботи були чл.-кор. АМН СРСР, заслужений діяч науки РРФСР, проф. В.А.

Рахманов та заслужений діяч науки УРСР, професор Н. А. Торсуєв У 1967 р. Б. А. Задорожному було присвоєно звання професора.

Широким та багатогранним був спектр наукових інтересів Бориса Якимовича. Ранні його роботи були присвячені мікозам, підерміям, червоному плоскому лишаяу, а в 1960-ті роки одним із головних напрямів його наукової діяльності стали фундаментальні дослідження в галузі впливу іонізуючої радіації на шкіру тварин та людини. Було глибоко вивчено клініко-морфологічні зміни, порушення фізіологічних функцій, обмін речовин у шкірі, розроблено ефективні заходи профілактики та терапії променевих уражень. Оригінальним був запропонований ним препарат ембріональної тканини для лікування променевих виразок. Результати цих досліджень були узагальнені в монографії "Променеві ураження шкіри" (1966). Ця монографія експонувалася на ювілейній виставці досягнень народного господарства СРСР у 1967 р. З цієї проблеми ним було опубліковано також 18 статей, видано методичний лист щодо лікування променевих уражень шкірних покривів. У 1969 р. за цикл робіт з вивчення реакцій шкіри на променевий вплив Б.Я.Задорожний отримав високе звання Почесного доктора (Honoris causa Doctoris) Познанської медичної академії (Польща).

На початку 1970-х проф. Задорожний вперше у дерматології, застосувавши метод електронного парамагнітного резонансу, вказав на патогенетичну роль вільних радикалів при псоріазі. З цього часу проблема патогенезу та терапії псоріазу стала провідною на кафедрі протягом багатьох років.

Безперечним пріоритетом Б.Я.Задорожного у дерматології є вивчення реакцій шкіри на низькотемпературну дію, внаслідок чого на кафедрі було створено кабінет кріотерапії. Кріоаплікатор КД-3 був розроблений за його безпосередньої участі. Монографія Бориса Якимовича "Кріотерапія в дерматології" (1985) і нині є практично єдиною за цією тематикою.

Багато уваги проф. Задорожний приділяв також вивченню алергічних та професійних дерматозів, гонорей та негонорейних уретритів, випробуванню зовнішніх лікарських засобів, розробці питань організації боротьби з венеричними хворобами та ін.

Безперечним показником актуальності та наукової цінності результатів досліджень, що проводилися Б.Я.Задорожним є те, що вони неодноразово включалися до програм не тільки Всесоюзних та Українських з'їздів дермато-венерологів, а й Міжнародних дерматологічних конгресів – Польща (1969, 1979), Італія (1971), Данія (1972), НДР (1972, 1975), Чехословаччина (1983).

Борис Якимович - автор близько 180 наукових праць з актуальних проблем дермато-венерології, у тому числі 6 монографій: «Променеві ураження шкіри» (1966, у співавторстві з М.В. Звягінцевою),

«Псоріаз» (1973, у співавторстві з Г.С.Башурою, А.А.Шелюженком), «Уретрити» (1978, у співавторстві з Б.Р.Петровим), «Псоріаз» (1983), «Кріотерапія в дерматології» (1985), а також «Довідник з дермато-венерології» (1996, у співавторстві з Б.Р.Петровим), посібник «Робота медсестри та догляд за хворими на шкірні та венеричні захворювання» (1988, у співавторстві з Б.Р.Петровим), науково-популярна брошура «Що треба знати про гонорею» (1981, 1984). Йому також належить 5 авторських свідоцтв на винаходи.

Своїм багатим науковим досвідом Борис Якимович щедро ділився із учнями. Під його керівництвом підготовлено 6 докторів та 23 кандидати наук.

Багатостороння викладацька та наукова діяльність Б.А.Задорожного дозволяє вважати його гідним представникам Харківської дерматологічної школи, славу якої склали такі визначні вчені, як І.Ф.Зеленєв, Л.А.Соболев, А.М.Кричевський, І.С.Попов .

Крім плідної керівної, педагогічної, наукової та лікувальної діяльності Б.А.Задорожний брав активну участь у громадському житті інституту, міста, країни. Протягом кількох років він був заступником голови Всесоюзного та Українського товариств дермато-венерологів, редактором відділу дерматології Великої медичної енциклопедії (3-го видання), членом редакційних рад журналів «Вісник дерматології та венерології» (Москва) та «Лікарська справа» (Київ) . Він був членом Харківського обкому профспілки медичних працівників, членом президії Харківського обласного товариства «Знання».

Зайнявши у 36-річному віці відповідальну посаду ректора Харківського медичного інституту та здійснюючи керівництво ним з 1959 по 1975 рік, Борис Якимович Задорожний з енергією молодості та мудрістю зрілості взявся за покращення навчальної та наукової сфер діяльності довіреного йому навчального закладу, що невдовзі позначилося на підвищенні престижу інституту серед медичних вишів країни. Не буде перебільшенням сказати, що за період керівництва професором Б.Я.Задорожним Харківський медичний інститут перетворився на один із провідних медичних вишів Радянського Союзу. У 1965 р. його було переведено на підпорядкування Міністерства охорони здоров'я СРСР.

Як керівник найстарішого в Україні вищого медичного навчального закладу, Борис Якимович був надзвичайно чуйним до всього нового і передового в методах підготовки фахівців, з ентузіазмом підтримував свіжі ідеї, безбоязно брався перевіряти їх на практиці, енергійно домагався, щоб очолювати, будучи сповнений упевненості, що їхнє введення відчутно підвищить якість підготовки лікарів.

Відповідно до постанови Ради Міністрів СРСР «Про організацію в порядку досвіду однорічної спеціалізації (інтернатури) випускників низки медичних інститутів» у 1967 році Харківський медичний

інститут у числі 4 вузів країни отримав можливість приступити до підготовки в інтернатурі з різних клінічних спеціальностей випускників лікувального та педіатричного факультетів . Вже у 1967-1968 навчальному році навчання випускників ХМІ в інтернатурі проводилось у 14 містах України та 56 базових лікувальних закладах.

У 1967-1968 навчальному році інтернатуру закінчили 140 випускників лікувального факультету за 11 спеціальностями та 105 лікарів-педіатрів. Досвід проведення інтернатури систематично обговорювався на щорічних навчально-методичних конференціях, нарадах керівників інтернів, кафедральних засіданнях. Постійний контроль за стажуванням лікарів в інтернатурі та результати випускних іспитів показали, що така форма підготовки фахівців цілком виправдала себе. Узагальнення та аналіз позитивного досвіду навчання лікарів в інтернатурі дозволили запровадити з 1971 р. цю систему підготовки випускників у всіх медичних вишах СРСР.

У 1968 році Харківському медичному інституту було доручено апробацію нової форми навчання – переддипломної спеціалізації (субординатури) на лікувальному факультеті з терапії, хірургії та акушерства з гінекологією та на педіатричному факультеті з педіатрії з дитячими інфекційними хворобами. Завдяки первинній спеціалізації у субординатурі підвищилася теоретична підготовка випускників і, що надзвичайно важливо, вони набули міцних практичних навичок, оволоділи сучасними методами діагностики та лікування. Поряд із традиційними, у Харківському медичному інституті було запроваджено нові форми навчання субординаторів: самостійна курація хворих у стаціонарі з використанням новітніх методів діагностики, лікування та реабілітації хворих, клінічні розбори завідувачів кафедр, чергування у клініці, робота на ділянці та ін.

Накопичений інститутом досвід дозволив Міністерству охорони здоров'я СРСР провести у 1971 році на базі Харківського медичного інституту першу Всесоюзну навчально-методичну конференцію, присвячену первинній спеціалізації у субординатурі. Робота колективу інституту навчання субординаторів отримала високу оцінку.

У червні 1973 року знову на базі Харківського медичного інституту Міністерство охорони здоров'я СРСР провело нараду ректорів та деканів вузів та директорів медичних училищ з питань підготовки медичних кадрів у СРСР із числа громадян зарубіжних держав. Вибір місця проведення наради був випадковим. Харківська вища медична школа, яка розпочала підготовку зарубіжних фахівців у 1951 році, мала чверть столітній цінний досвід у цій сфері діяльності. За хорошу організацію та проведення наради наказом з МОЗ СРСР було оголошено подяку ректору інституту Б.Я.Задорожному, проректору з навчальної роботи А.Я.Циганенку, проректору з наукової роботи В.І. Грищенку, декану по роботі з іноземними учнями Б.Є.Гречаніну.

Серед провідних напрямів діяльності Б.Я.Задорожного як ректора Харківського медичного інституту завжди була наукова праця. Він ясно усвідомлював величезну її значущість для вузу, розумів, що викладач зможе донести до студентів у процесі навчання сучасні наукові знання лише в тому випадку, якщо сам займатиметься науковими дослідженнями. Борис Якимович мав досвід керівництва науковою роботою в масштабі інституту, оскільки обіймав посаду заступника директора з наукової роботи ХМІ у 1956-1957 роках. Тому науково-дослідній роботі, підготовці науково-педагогічних кадрів він приділяв особливу увагу протягом усього періоду керівництва інститутом. Про це переконливо свідчать дані щодо нарощування кількості підготовлених кандидатів та докторів наук. З 1959 р. по 1965 р. інститут підготував 38 докторів та 223 кандидати наук, ці цифри виглядають особливо переконливо на тлі аналогічних даних за період з 1934 р., коли в СРСР були засновані вчені ступеня кандидата та доктора наук, по 1958 р., за цей час у ХМІ було підготовлено 85 докторів та 520 кандидатів наук.

Для розгортання поглибленої наукової роботи у вищих навчальних закладах держава у цей період створила сприятливі умови. У 1961 р. вийшли постанову Ради Міністрів СРСР та наказ Міністерства охорони здоров'я УРСР, відповідно до яких у Харківському медичному інституті у 1961 р. було створено Центральну науково-дослідну лабораторію (ЦНДЛ). У її складі були організовані оснащені новітнім науковим обладнанням відділи, кількість яких з роками неухильно зростала, що дозволило впровадити сучасні методики наукових досліджень, недоступні малопотужним лабораторіям на кафедрах. Діяльність ЦНДЛ спочатку була спрямована на допомогу кафедральним колективам у виконанні дисертацій та планових наукових праць, згодом вона почала виконувати також поглиблені дослідження з власної тематики.

Ректор Б.Я.Задорожний підтримав ініціативу провідних вчених інституту створення проблемних лабораторій. У 1961 р. на кафедрі мікробіології було організовано вірусологічну проблемну лабораторію під керівництвом чл.-кор. АМН СРСР проф. В.С.Деркача. З 1975 по 2012 р. успішну роботу лабораторії спрямовував її керівник професор О.Я.Циганенко.

При кафедрі госпітальної терапії було створено проблемну кардіологічну лабораторію з вивчення гіпертонічної хвороби, атеросклерозу та коронарної недостатності, науковим керівником якої у квітні 1962 р. стала професор Л.Т.Мала (пізніше дійсний член АМН СРСР, НАН України та НАМН України). У 1981 р. на базі лабораторії зусиллями академіка Л.Т.Малої було відкрито філію Київського НДІ кардіології ім. академіка Н.Д. Стражеска, а 1986 р. на основі філії було

створено єдиний в Україні НДІ терапії. Нині інститут терапії НАМН України має ім'я його засновника Л.Т.Малої.

Розгортання наукової роботи вимагало активізації видавничої діяльності. Число збірників праць Харківського медичного інституту, видання яких розпочалося 1935 р., набуло тенденції щорічного зростання. Так за період з 1935 по 1959 р. побачило світ 49 збірок, а з 1960 по 1975 р. – 76. Поряд з політематичними інститут видавав збірки і з окремих проблем. Неодноразово видавалися збірники з питань акушерства та гінекології (редактор проф. В.І.Грищенко), педіатрії (редактор проф. А.Ф.Доброгаєва), епідеміології та інфекційних захворювань (редактор проф. М.М.Соловійов), макро-мікроскопічної анатомії. редактор професор Р.Д.Синельников) та ін У 1969 р. вийшла у світ солідна книга «Нариси історії Харківського медичного інституту», відповідальним редактором якої був Б.Я.Задорожний.

Багато уваги Б.Я.Задорожний приділяв розширенню матеріальної бази інституту. У 1967 р. приступили до будівництва на території біля головного навчального корпусу по пр. Леніна, 4 гігієнічні корпуси, введені в експлуатацію в 1972 р. і отримав назву корпусу «А». Тоді ж було розпочато будівництво нинішнього корпусу «Б» з актовими та спортивними залами та бібліотекою, яке було завершено у 1977 р. У 1963 р. було збудовано гуртожиток за пров. Отакара Яроша, 9, 1973 р. – гуртожиток на вулиці Цілиноградській, 54. Будівництво навчально-лабораторного корпусу (УЛК), яке затягнулося до 1993 р., було заплановано у 1971-1975 роках. за ректора Б.А.Задорожного.

Ціла низка цікавих починань у житті інституту зародилася і набула свого розвитку під час керівництва ректора Б.А.Задорожного.

У 1962 р. була організована комісія у зв'язку з випускниками, метою якої було надання консультативної допомоги молодим фахівцям, які закінчили ХМІ, та залученню найкращих з них до аспірантури та клінічної ординатури. Комісію очолив заслужений діяч науки професор І.І.Грищенко, який по-діловому, з притаманною йому доброзичливістю взявся допомагати молодим фахівцям вирішувати численні проблеми, що виникають у кожного на початку трудової діяльності. Багатьом вихованцям інституту було розіслано звернення до лікарів-випускників ХМІ. Ось текст цього звернення:

Шановний товаришу!

Харківський медичний інститут, в якому Ви здобули свою медичну освіту, повідомляє Вам, що при інституті організована комісія з надання консультативної допомоги лікарям - випускникам інституту. В міру своїх можливостей інститут завжди готовий надати Вам допомогу як з організаційно-методичним, так і з лікувально-профілактичних питань. У разі Вашого бажання інститут може забезпечити Вас консультацією щодо проведення наукової роботи. Крім того, інститут особливо цікавиться умовами Вашої роботи і хотів

би знати, які розділи з окремих дисциплін були недостатньо висвітлені під час Вашого навчання в інституті. Ми вважаємо, що систематичний зв'язок з нами буде корисним і Вам і нам і очікуємо від Вас листа.

Ректор інституту, доцент Б. Задорожний
Голова комісії із зв'язку
з випускниками
заслужений діяч науки УРСР, професор І.І.Грищенко

1963 р. у Харківському медичному інституті було відновлено прийняття урочистої обіцянки лікаря при врученні диплома, що мало величезне виховне значення. Обіцянка нагадувала молодому лікареві найважливіші положення лікарської етики та деонтології, обумовлені особливостями діяльності лікаря, в руках яких найголовніша цінність – життя і здоров'я пацієнта.

Рух студентських будівельних загонів, який потім набув широкого поширення, розпочався в Харківському медичному інституті в 1964 р., коли перші 50 студентів вирушили працювати на будівництво Харківської області. Згодом будзагони інституту значно розширили географію своїх поїздок - вони працювали в Тюменській, Білгородській, Кустанайській, Магаданській областях та інших краях величезної країни. Студентські будівельні загани виїжджали також до Польщі, ЧРСР. У свою чергу молодь країн соціалістичної співдружності працювала у будзагонах у нашій країні. З-поміж студентів-старшокурсників ХМІ відбирали найкращих для роботи лікарями у будзагонах усіх інститутів Харкова. Неможливо знайти серед колишніх будзагонів тих, хто не згадував би про роботу в них, як про яскраву подію своєї юності, не пишався б тим, що своїми руками зробив посильний внесок у процвітання своєї Вітчизни.

У 1965 р. Харківський медичний інститут став шефом Семипалатинського медичного інституту, ректором якого в цей час була випускниця ХМІ професор Назарова Т.А. З цього часу аспіранти СМІ отримали можливість користуватися методичною допомогою та консультаціями провідних науковців ХМІ, були передбачені також виїзди професорів та доцентів у Семипалатинськ для читання лекцій та проведення практичних занять.

У наказі Міністерства охорони здоров'я СРСР від 8 червня 1973 р., у зв'язку з 50-річчям від дня народження та більш ніж 20-річчям науково-педагогічної та громадської діяльності, підписаному міністром Б.В. Петровським Борису Якимовичу Задорожному було оголошено подяку та дано високу оцінку його різнобічної діяльності: «Як ректор інституту, професор Задорожний Б.Я. виявив себе принциповим та серйозним керівником колективу викладачів та студентів. Будучи ректором Харківського медичного інституту, досяг укомплектування кафедр інституту кваліфікованими науковцями.

Організаторську роботу з підготовки наукових та лікарських кадрів професор Задорожний Б.Я. постійно поєднує з великою педагогічною та науковою діяльністю...»

За заслуги перед Батьківщиною Б.Я.Задорожний був нагороджений орденами: «Знак Пошани» (1961), Трудового Червоного Прапора (1966), Жовтневої революції (1971), Вітчизняної війни I ступеня (1985); 9 медалями, позначкою «Відміннику охорони здоров'я (1955), Почесною грамотою Верховної Ради УРСР (1984).

У колективі інституту про ректора Б.Я.Задорожного склалася думка як про вольового, вимогливого, але справедливого керівника, який не випускав з поля своєї уваги жоден бік діяльності інституту. Вже у зовнішності Бориса Якимовича, який вирізнявся справжньою чоловічою красою, міцною запорізькою статтю, виявлялася значущість багато обдарованої особистості.

Учні та співробітники кафедри одноставно свідчили, що Борис Якимович був у житті надзвичайно яскравою, неординарною особистістю. Величезний досвід клініциста, талант вченого-новатора, майстерність педагога та лектора органічно поєдналися в ньому з визначними організаторськими здібностями та невичерпною енергією. Бориса Якимовича завжди відрізняла висока вимогливість до себе та всіх, хто його оточував, відповідальність за прийняті рішення. Він практично завжди досягав здійснення того, що задумав.

Разом з тим Борису Якимовичу була властива висока духовна організація, справжня інтелігентність. Художня література та історія, живопис та театр, краєзнавство та полювання – ось далеко не повне перерахування його позаслужбових інтересів. При цьому Борис Якимович був дотепним цікавим оповідачем, душею будь-якої компанії. Через усе його життя червоною ниткою проходила любов до рідної землі, України.

18 жовтня 1993 р. Борис Якимович Задорожний раптово помер. Він залишив про себе вдячну пам'ять усім, хто його знав, і наукову школу, представники якої гідно продовжують його справу.

Література:

1. Личное дело Б.А. Задорожного. /Архив ХНМУ, 1993
2. Газети «За радянського лікаря» за 1959-1975 гг. из фондов Музея истории ХНМУ.
3. Очерки истории Харьковского медицинского института. – Харьков, 1969. – 293 с.
4. Харьковский медицинский институт: Проспект. – Харьков: Облполитиздат, 1980. - 28 с.
5. Задорожний Борис Акимович / Выдающиеся педагоги высшей школы г. Харькова. Харьков: «Глобус», 1998. – С. 269-270.

6. Дашук А.М., Чипиженко В.А. Задорожный Борис Акимович. / Видатні вчені Харківського державного медичного університету. – Харків, 2002. С. 145-147.

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЗАДОРЖНОГО БОРИСА ЯКИМОВИЧА

Капустник В.А., Дашук А.М.

У статті описано життєвий і трудовий шлях професора кафедри дерматології, венерології та СНІДу Задорожного Бориса Якимовича

ON THE 100th ANNIVERSARY OF THE BIRTHDAY ZADOROZHNOGO B. YA.

Kapustnyk V.A., Dashchuk A.M.

The article describes the life and work path of the professor of the Department of Dermatology, Venereology and AIDS Zadorozhnogo B. Ya.